

HET ANDERE LEVEN

DOOR HETTIE VAN VOORST

DE vrouw ligt in haar bed te piekeren, waarom alles zoo onbevredigend is, zoo anders dan het moest zijn. Als ze tracht door te denken, dan komt ineens met wonderlijke helderheid: niet het leven is verkeerd, slechts in mijzelf is het fout, waarom toch?

Beneden klinkt wat schraaltjes een viool. Ze ziet precies voor zich hoe Dolf ingespannen bezig is te studeeren. Bij de vluggere loopjes komt zijn tong even te voorschijn en zijn hoofd beweegt zachtjes mee met zijn maattikkende voet. Als hij straks klaar zal zijn met studeeren, zal hij onmiddellijk aanvallen op zijn figuurzaag, het lampje voor de padvinderij, dat hij zelf ontwierp en waar hij zoo trotsch op is.

Uit het naaikamertje klinkt een helder stemmetje: zevenenvijftig, achtenvijftig, negenenvijftig, zestig. En ze weet, dat het met onvermoeide ijver door zal gaan tot negennegentig, honderd en dat er dan komen zal: éénhonderd, twééhonderd, driéhonderd en een wijze oudere stem zal verbeteren: neen, honderdéén, honderdtwee enz. moet je zeggen. En kleine Elsje zal koppig herhalen: niet, éénhonderd, twééhonderd. Ik zeg toch ook éénnegentig, tweennegentig. Dan na een pauze: één-en-honderd, twee-en-honderd, drie-en-honderd.

Dit zelfde gesprek heeft ze al zooveel malen gehoord in de laatste weken en ze weet precies hoe ze er zitten zullen, het dienstmeisje met haar stopwerk en de open naaidoos, Elsje met de groene centimeter in haar hand en haar vingertje bij de cijfertjes.

Vagelijk gaan haar gedachten langs de logica van zoo'n kind van nog geen vijf jaar. Zouden alle kinderen zoo zijn? Heel stilletjes van binnen verbeeldt ze zich wel, dat ze beide begaafder zijn dan veel andere kinderen, die twee van haar. Hun vader is ook zoo knap immers, en zij zelf had ook altijd goed kunnen leeren vroeger. Dan zonder eenige overgang komt de gedachte aan de eigen kindertijd, of dáár de sleutel ligt van deze wonderlijke afstand tusschen haar zelf en het eigen leven, dit gevoel van een vreemde te zijn die met vriendelijke belangstelling doch niet zonder critiek kijkt naar dit alles, maar zelf niet er aan deel neemt. Zoo, alsof ze al dood was en vanuit de hemel neerkeek. Alleen is het niet van uit de hoogte, niet vanuit een wijzer zijn, het is juist een angstig gevoel van onzekerheid dat over haar is komen vallen, of er een onzichtbare wand is tusschen haar zelf en al het andere. Ze ziet het wel, maar het lijkt alsof een tooneelkijker ándersom voor haar oogen is gezet, de afstand lijkt eindeloos. En het is stil om haar heen, ze hoort wel de geluiden van elke dag, het vioolspel van Dolf en het babbelsemmetje van Elsje, maar het dringt niet werkelijk door, het is alles geen deel meer van haar zelf.

Wat is dan dit verkeerde, dat ik zoeken moet in mijn leven en waar moet ik zoeken, bij wie, bij wat?

Ze doet haar oogen dicht en tracht het leven te zien van het kleine meisje dat Hanny Westhoff